

Wandelroute naar de top!

Bij de oude haven van Xàbia staan ze aangemerkt.
De wandelroutes naar de top. De afstanden en verwachte loopduur staan erbij.

Rotsstenen paden.

Ze hebben de eigenschap dat niet vlak te zijn. Klauteren en klimmend de de berg op.

Aangezien ik mijzelf vaak best een held vindt, tot het moment dat er ik de hoogte inga. Hoogtevrees. Wie dit fenomeen kent zal het niet vreemd zijn dat ik terwijl het paadje steeds smaller wordt en de klif steeds hoger om de twee tellen roep "ik denk dat ik niet verder durf"

Aangemoedigd neem ik toch de volgende klim om uiteindelijk demonstratief op mijn billen te gaan zitten al roepend dat ik niet verder ga. Waar je heen gaat, moet je ook weer terug. Achteraf blijkt dat dit niet het geval is. Er loopt een wat vlakker en voor mij aangenamer pad voor onze terugreis.

Terwijl ik dus demonstratief op mijn billen zit, maak ik foto's. Het lukt mij uiteindelijk om te genieten van dit uitzicht. Een poosje blijf ik zitten en bekijk hoe zwermen vogels achter het vissersbootje de verloren buit is een makkelijke vangst.

Een weelde, Xàbia in de winter. Het weer is heerlijk, de stranden zijn rustig en er is niemand voor wie ik opzij moet op dit smalle rotsblokken paadje. Grenzend aan het Montgo natuurgebied is hier ruimte genoeg voor iedere natuurliefhebber. Maar, winter in de zon is toch wel erg fijn.

